

Izabela Sikorska-Ulfikowa

Reszel, woj. olsztyńskie

Informator Archeologiczny : badania 14, 215-216

1980

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

mek posiada kształt zbliżony do nieregularnego wielokąta o wymiarach 35 x 20 m. We wschodniej jego części, zajmującej kulminację wzniesienia, widoczne są relikty prostokątnego, prawdopodobnie wieżowego budynku mieszkalnego. Partię zachodnią zajmują murowane relikty zabudowy mieszkalno-gospodarczej.

Prace terenowe skoncentrowano w północno-zachodniej części obwodu warownego. Wykonano 10 wykopów archeologicznych i 8 odkrywek architektonicznych o łącznej powierzchni 62 m². Zbadano i zadokumentowano budynek I /o wymiarach 11 x 8 m/ przyklejony do muru obwodowego i budynek II /o wymiarach 6 x 6 m/, który jest relatywnie starszy od budynku I. Oba budynki wykonano z niewielkich łomów miejscowego kambryjskiego piaskowca, z niewielką domieszką kamienia eratycznego. Analiza sytuacji stratygraficznej wskazuje, że mamy do czynienia z obiektem jednofazowym, użytkowanym stosunkowo krótko.

Badania dostarczyły niewiele materiału zabytkowego. Prócz kości zwierzęcych znaleziono tylko około 400 fragmentów ceramiki, wśród której wyróżniono: 9,4% ceramiki barwy czarnej wypalanej w atmosferze redukcyjnej i pochodzącej z naczyń stołowych i dzbanów; 89,1% ceramiki wypalanej w atmosferze utleniającej barwy brunatnej /80%/ i czerwonej /9,1%/ oraz 1,5% ułamków innych naczyń, polewane i wykonane z białej glinki. Stosunek procentowy poszczególnych grup ceramiki i analiza formalna pozwala datować omawiany zespół na 2 połowę wieku XIV. W świetle zgromadzonych dotychczas danych wydaje się, że zamek był fundacją rycerską. Wiązać go można hipotetycznie z rodami Bogoriów lub Toporczyków Tęczyńskich. Być może opuszczenie obiektu łączyć można z bezpotomną śmiercią właściciela klucza nidzkiego Piotra /+ 1417/ syna Jaśka Tęczyńskiego.

Badania będą kontynuowane.

RESZEL
woj. olsztyńskie

Muzeum Warmii i Mazur
w Olsztynie

Badania prowadziła mgr Izabela Sikorska-Ułfikowa.
Finansował WKZ w Olsztynie. Ósmy zeseon badań.
Średniowieczny zamek.

W sezonie wykopaliskowym 1980 r. przewidzieliśmy dokończenie badań na południowym międzymurzu, gdzie w latach 1978-1979 odkryliśmy średniowieczny budynek przy bramie wjazdowej i drugi, dobudowany do południowego skrzydła zamku w XVI wieku. Brakowało pełnych danych odnośnie średniowiecznego muru obronnego na tym międzymurzu. W związku ze zmianą sposobu ogrzewania na zamku i zaplanowaną budową piwnicy w skrzydle południowym podjęto prace wykopaliskowe wewnątrz zamku.

Badania prowadzono w zachodniej części południowego skrzydła, między murami poprzecznymi nr 2, 3 i 4, gdzie w 1973 r. odkryto częściowo wierzchy tych murów i posadzki ceglane, znajdujące się

między nimi. Obecnie wobec konieczności wybudowania w tym miejscu piwnicy, posadzki ceglane zostały rozebrane i zabezpieczone do ponownego ułożenia, a warstwy kulturowe przebadane.

Warstwy te nawiązują pod względem treści i zawartości do poznanych w 1974 r. na wykopach 5 i 6. Posadzki ceglane pochodziły z okresu przebudowy wnętrza skrzydła w XVI-XVII wieku. Z tego też okresu były fundamenty ścian działowych. Dalsze warstwy były związane z budową średniowiecznych murów oraz z osadą wczesnośredniowieczną. Te ostatnie dostarczyły dużej ilości fragmentów naczyń i kości zwierzęcych. Odkryto w ich obrębie również bruk będący "podłogą" domu i piec.

Na międzymurzu południowym w ramach wykopu 5 uzupełniono tylko ubiegłoroczne badania o sondażu przy fundamencie budynku z XVI wieku i średniowiecznym murze obronnym.

RYCZEŃ, gm. Góra
woj. leszczyńskie
Stanowisko 1

Muzeum Archeologiczne
we Wrocławiu

Badania prowadził doc. dr Jerzy Lodowski
i mgr Wojciech Fabisiak. Finansował WKZ
w Lesznie. Pierwszy sezon badań. Grodzisko
stożkowate /XV-XVI w./.

Grodzisko stożkowate położone jest w dolinie Baryczy na południe od wsi Ryczeń. Gródek założono na planie zbliżonym do owalu o wymiarach u podstawy 40 x 45 m. Wysokość nasypu stożka sięga 4 m. Wymiary górnej płaszczyzny wynoszą 25 x 27 m. Cały obiekt okolony jest szeroką na około 10 m fosą.

Celem prac było rozpoznanie zabudowy i umocnień gródka oraz uściślenie jego chronologii. Przebadano około 100 m³ nawarstwień kulturowych, w których wystąpiły fragmenty naczyń toczonych, gotycka cegła /palcówka/, fragmenty kafli i dachówek /tzw. rzymskich/, grudy żuźla i polepy. Częściowo rozpoznano stratyografię grodziska.

Przy zachodniej krawędzi nasypu stwierdzono również fragment wału zbudowanego z kamieni i gliny. Chronologię gródka oznaczono wstępnie na XV-XVI wiek.

Badania będą kontynuowane.

RZYMÓWKA, gm. Złotoryja
woj. legnickie
Stanowisko 1

patrz
wczesne średniowiecze

SIERADZ
Wzgórze Zamkowe

PP Pracownia Konserwacji
Zabytków
Pracownia Archeologiczno-
Konserwatorska
Oddział w Warszawie